

“THE MAP OF ROMANIA WOVEN FROM TRADITIONS”

AN EDUCATIONAL JOURNEY THROUGH ROMANIA'S LIVING HERITAGE

- An educational and cultural project dedicated to children and young people
- An initiative that brings intangible heritage closer to the digital generation
- Offers an interactive sound and visual experience

**Goal: to spark interest in authentic values
and transform them into inspiration for
the future.**

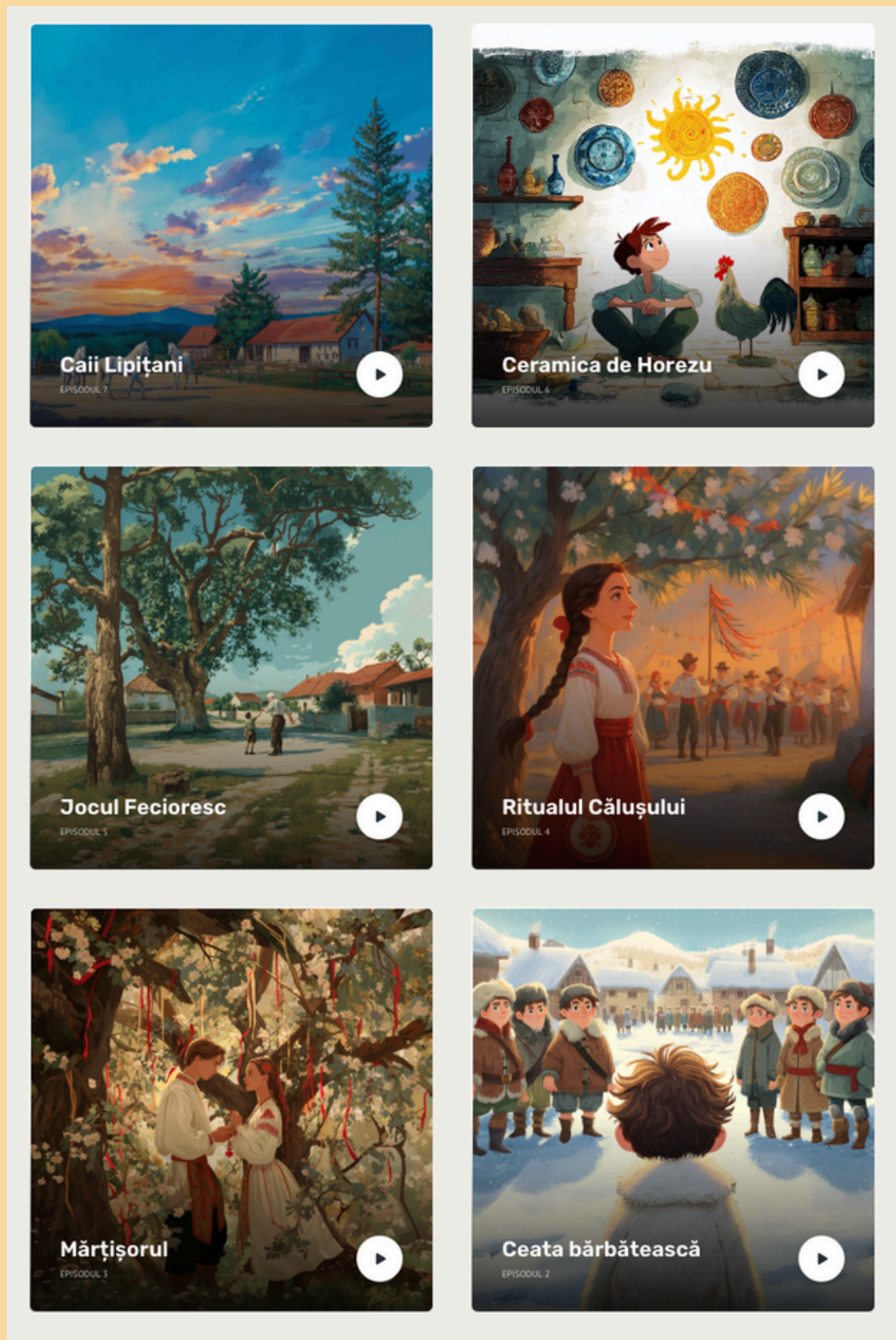
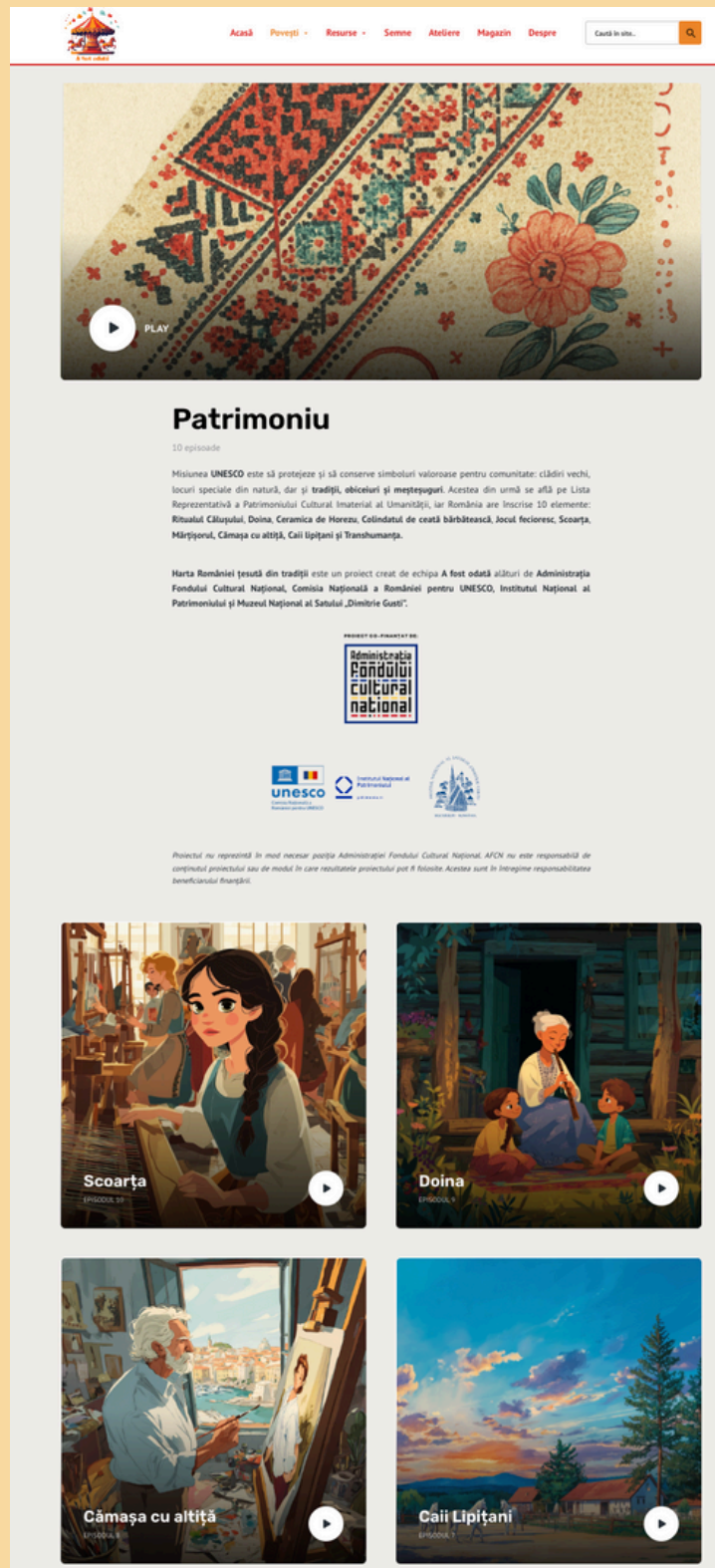
It is initiated by the Association for Digital Education Bigger Picture, in partnership with:

- the National Commission of Romania for UNESCO,
 - the National Heritage Institute,
 - and the National Village Museum “Dimitrie Gusti”,
- with the support of the National Cultural Fund Administration (AFCN).

These partnerships ensure a balance between expertise, education, and cultural promotion, as well as international recognition through collaboration with UNESCO.

“TRADITIONS ARE NOT SOMETHING DUSTY THEY ARE FULL OF LIFE.”

01 Stories

afostodata.ro/patrimoniu

năstrușnică: o mască din lemn, cu bot lung și fălci care clănțaneau zgomotos, acoperită cu toale viu colorate, panglici și oglinzi. Când Capra dansa, toată ulița zvăcnea de râs și de bucurie – bătea din picioare, tropăia, săcea, cădea teatral, apoi se ridica din nou. Jocul ei nu era doar comic, ci și plin de înțelesuri: capra aducea fertilitate, belșug și noroc, iar dansul ei alunga spiritele rele din gospodărie.

Ionel, evident, se furișase iar afară. Purtând o bundiță roșie și o căciulă prea mare care-i cădea peste ochi, se pitulase într-o sanie și urmărea ceata mascărilor în curtea mare a lui moș Toader. Își lua din nou inima în dinți și spuse:

– Mă primiți și pe mine în ceată? Am învățat și eu cuvintele la *Abo, abo, copii și frați!*.

– Păi... să vedem! Spune aici, în fața caprei: „Sculăți, boieri mari” și ce urmează!

Ionel a tras aer în piept și a recitat cât a putut de tare, doar că emoția l-a trădat:

– Sculați, boi mari, că vin sărbătorile... iar!

Toată ceata a izbucnit în râs. Costi s-a apropiat și i-a pus mâna pe umăr.

– Ionel, pentru așa „urătură”, meriți o onoare. De azi, ești purtătorul nostru de clopoței!

I-au legat un brâu cu zurgălăi mici la mijloc și i-au dat o mască improvizată – un amestec de capră și urs, cu o ureche cusută strâmb. Așa au pomit pe la toate casele din sat unde a dansat, a căzut, s-a încurcat în nojițe, dar a fost aplaudat din toată inima. Ce noapte de poveste! Ionel stătea la masă cu ceata, între cei mari. Brăul cu zurgălăi îi atârna strâmb, masca îi căzuse pe spate, dar zâmbea larg, cu obrații îmbujorați de la dans și de la emoție. Pentru prima dată, nu mai visa să fie mare. Era deja parte din ceva mare.

Cât timp va exista un copil care visează să cânte în ceată, colindul nu va dispărea. Colindatul de ceată bărbătească nu este doar un obicei de iarnă, ci un legământ tăcut între generații, care nu dăinuie doar prin versuri și melodii, ci prin fiecare suflet care alege să-l ducă mai departe.

Jocul Fecioresc

Imaginează-ți un cerc larg de feciori îmbrăcați în cămăși albe, strânse la mijloc cu braie colorate din lână, pălării împodobite cu pene de păun sau ciucuri și cizme negre lucioase. Se aud tropote pe podea, bătăi de palmă și strigături. Așa începe Jocul Fecioresc, un dans tradițional bărbătesc transmis din tată-n fiu în satele din Transilvania, jucat împreună de români, maghiari și romi. Pentru valoarea sa culturală, UNESCO a inclus Jocul Fecioresc din România în Lista Reprezentativă a Patrimoniului Cultural Imaterial al Umanității în anul 2015.

Fra o după-amiază de vară, iar soarele cobora leneș peste acoperișurile roșcate ale satului. În grădina unei case bătrânești, sub umbra mare a unui nuc, stăteau aproape nemșcați un bătrân cu părul alb și un băiat de vreo treisprezece ani, cu ochii mari și curioși.

Băiatul se numea Petrică, iar lângă el stătea bunicul Ilie, fost învățător și dansator în ceata feciorilor, pe vremea când era tânăr. Se legănau pe o bancă veche din lemn, cu spătar înalt și picioare ușor crăpate de vreme. În depărtare se auzea slab un cântec popular, acompaniat de sunetul unei viori. Ilie sorbi dintr-o cană de lut și, privind în zare, zâmbi fără să spună nimic.

– Bunicule, ce-i cu tine? Ai tăcut deodată.

– Mi-am adus aminte de primul meu Joc fecioresc, spuse bătrânul, cu o voce scăzută. Aveam cam vârsta ta.

– Joc Fecioresc? Asta-i ceva de la școală, de pe vremea când erai învățător?

– Nu, copile. Nu-i de la școală și nici de la televizor. Jocul ăsta e din alte vremuri, e un dans bărbătesc, o adevărată probă de curaj.

Ilie se ridică încet și păși către casă. După câteva clipe se întoarse, ținând cu grijă în mână o pălărie cu pene de păun.

– Asta am purtat la primul meu Joc. O pălărie ca asta spune că ești gata, că ești bărbat, că te poți prezenta în fața satului.

În timp ce vorbea, ochii bunicului se înviorau, iar spatele, obosit de ani, părea că se îndreaptă.

02. Volume - QR codes

– Ai răbdare, copile... Fiecare băiat are vremea lui. Ceata nu e joacă: colindatul se învață și se respectă. E o cinste, dar și o răspundere. Într-o zi vei purta și tu steaua. Ionel oftă adânc și zbură spre ușa ca o vijelie, lăsând un val de aer rece în odaie.

– Doar mă uit mai de aproape, bunico, promiți!

Întâlnirea cetei era, de departe, cel mai așteptat moment din Ajunul Crăciunului. Încă de dimineață, flăcăii se adunau cu pași apăsați și chipuri pline de hotărâre. Unii veneau pe jos, alții trăgeau sănii încărcate cu fân, lămpi și instrumente muzicale. Toți își luau în serios rolurile. Formarea cetei nu se făcea de pe o zi pe alta. De obicei, începea cu câteva săptămâni bune înainte de Crăciun. Atunci, flăcăii care nu erau însurați hotărâu cine intră-n ceată, cine conduce, cine-i vrednic să cânte și să poarte steaua. În frunte era ales vătaful, apoi un stegar și un casier care ținea minte fiecare bănuș și fiecare colac primit pe drum. Anul acesta vătaf era Vasile, băiatul cel mai înalt și voinic din sat:

– Dumitre, tu porți steaua! Gheorghe, vezi că intri primul cu colindul. Costi, ai grijă la fluier! Să începem!

Muzica se auzi cu putere: glasul fluierului era limpede și subtil. Ritmul era bătut dintr-un covârlan mic, un fel de toacă de lemn, care suna sec și grav, alături de cimpoi și taragot.

Când toate glasurile s-au unit într-un cor bărbătesc, cântând *O, ce veste minunată!*, cuvintele au început să încălzească casele și să deschidă inimile. *Leru-i, Ler, Florile dalbe, Scara lui Crăciun* păreau simple refrene, dar erau cuvinte străvechi, magice. Gazdele ofereau darurile tradiționale: nuci, mere și bani. Se spunea că cine dăruiește din inimă, va avea un an norocos.

Ionel, ascuns în spatele unui brad înghețat, știa toate cuvintele, toate pauzele, fiecare notă. Unul dintre băieți îl zări printre crengi și chicoti:

– Ia uite-l pe ursulețul de Crăciun!

– Mă luați și pe mine? Știu toate colindele, spuse el cu timiditate.

– Ionel, ești prea mititel, dar nu te necăji, peste câțiva ani te vei alătura cetei.

Întors în casa caldă, Ionel a plâns puțin în brațele bunicii. Ceva neașteptat însă i-a dat speranță: pe pervaz stătea așezată o stea micuță de lemn. A rugat-o să îi îndeplinească dorința și, în câteva clipe, a adormit în ritmul colindelor.

După câteva zile, pe ulițe se auzeau zgomote ciudate: chiuituri, zurgălăi, tobe și... mugete. Era 31 decembrie – noaptea mascărilor și a urătorilor. În acea seară, din case ieșeau flăcăi costumați în urși, babe și moșnegi, fiecare purtând câte o mască ciudată, cu coarne, ciucuri sau păr de cal. În sat apărea Capra: un flăcău costumat într-o creatură

03 Event

Festival of Traditions at the “Dimitrie Gusti” National Village Museum

- Over 370 children participated from 11 schools
- Workshops: pottery, weaving, dancing, braiding, traditional crafts

In every stitch, song, or dance lies a story that brings us closer to one another and makes us proud to be Romanian.

<https://afostodata.ro/harta-tesuta-din-traditii/>

“THE ROMANIAN BLOUSE – FROM CLOTH TO LIGHT”

- In 1940, the painter Theodor Pallady sent his friend Henri Matisse, who was in France, several traditional Romanian blouses (ii).
- Matisse was fascinated by the colors and symbols of the embroidery – red for life, blue for harmony, and black for steadfastness.
- In his studio in Nice, he painted the famous work “La Blouse Roumaine,” transforming the blouse into a universal symbol of femininity and Romanian identity.
- Today, the painting is housed at the Museum of Modern Art in Paris, admired all over the world.

<https://afostodata.ro/the-blouse-a-journey-from-cloth-to-light/>

Culture lives through people.

From the stitches sewn by village women to Matisse's canvas, the Romanian blouse and our traditions have shown the whole world what courage, identity, and harmony truly mean.

NOU

PATRIMONIU

The Blouse: A Journey from Cloth to Light

The ie, the traditional Romanian blouse, is one of the most precious garments in the Romanian cultural space. This festive, hand-sewn shirt carries...

YOUTUBE

SPOTIFY

ITUNES

INSTAGRAM

FACEBOOK

TIKTOK

